

■ Albert Jané i Riera

Albert Jané i Riera, soci honorífic de LLENGUA NACIONAL i company nostre de redacció, ha estat guardonat amb un dels Premis Nacionals, atorgats per la Generalitat de Catalunya, concretament el corresponent al periodisme escrit. El felicitem cordialment pel merescut guardó.

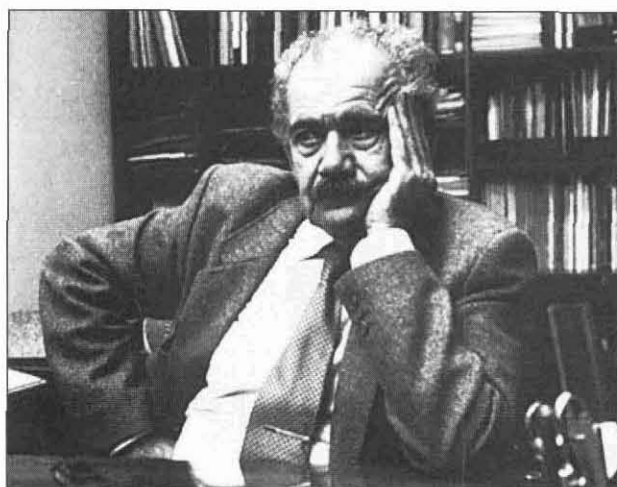

FOTO: BARCELO

Albert Jané

■ La cara i la creu

Un dia d'aquest estiu, mentre caminava tranquil pel carrer, de sobte un desconegut, acompanyat de la seva dona i d'un parell de fills, m'aturà i em preguntà si em recordava d'ell. Primer vaig quedar una mica desconcertat, però després sí, vaig recordar bé que havíem estat companys a l'institut. D'això fa ja vint anys. Els seus pares, aragonesos, acabaven d'arribar a Barcelona i ell s'incorporà a la meua classe de batxillerat quan ja havia començat els curs.

Mentre em parlava, m'adonava de com n'havien estat, d'inútils, els esforços que en aquells temps vaig fer —mogat pel meu incipient proselitisme lingüístic—, ja que, aquest dia, per més que vaig intentar d'arrencar-li alguna paraula en català, no hi va haver manera. De xerrar, però, veient que l'escoltava, ho va fer amb una verboricitat inacabable. Mantenint sistemàticament el castellà, em parlava *enfarfegadament de la carrera que havia fet, de la feina que tenia, i d'aquest i d'aquell, i d'això i d'allò*. Em va deixar aclaparat, confús i gairebé sense poder obrir boca.

Uns quants dies després, vaig tenir ocasió de tractar, gràcies a uns amics, un matrimoni d'origen alemany, establert no fa gaire en un petit poble prop de Barcelona. Parlar amb ells era tot un gaudi, i la conversa fou d'allò més cordial i respectuosa. Tot i que encara els costava de parlar en català, el mantingueren tota l'estona, i és així, en català, com parlaven al seu fill. Mostraren una integració total al poble adoptiu; el seu tarannà era senzill, modest, tranquil; en ells tot era reflex de cultura i saviesa.

Havia estat tan diferent aquesta relació de la que havia tingut amb l'ex-company, que ni jo no me'n sabia avenir. Em vingueren a la memòria aquests versets de l'Espriu, que fan:

«Tenim raó
contra bords i lladres
el meu poble i jo.»

Joaquim Torrent (Barcelona)

■ Obrim o tanquem

Un establiment del meu barri va penjar a la porta un rètol que deia: «Els dissabtes tanquem».

Com que hi ha prou franquesa amb l'amo de la botiga, li vaig preguntar:

—Si només tanqueu els dissabtes, vol dir que els altres dies deixeu oberta la botiga?

Sorprès, contestà somrient:

—Vol dir que els dissabtes no despatxem.

—Ah —vaig continuar— I com podeu tancar els dissabtes si primer no obriu?

Una mica mosca, va fer:

—Vinga, va! Com ho he de dir, doncs?

—És ben senzill: «Els dissabtes no obrim». «Els dissabtes, tancat». «Aquest establiment romandrà tancat els dissabtes». «Els dissabtes fem festa»...

—Prou, noi, prou; ja ho tindrè en compte una altra vegada.

Josep Baiget (Barcelona)